

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku syndyka masy upadłości działającego na rzecz C. spółki z o.
o. z siedzibą w W. w upadłości
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: R.S., M.Ł., A.M., S.M.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił - jako niedopuszczalną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia - skargę kasacyjną C., spółki z o.o. w W. (uprzednio C., obecnie w upadłości) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 października 2016 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. w przedmiocie zmiany wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne

R.S., M.Ł., A.M. i S.M..

Spółka, nie kwestionując tego, że odnośnie do każdego z ubezpieczonych wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, zarzuciła w zażaleniu niewłaściwe zastosowanie art. 398² § 1 zdanie drugie w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podnosząc, iż w rzeczywistości przedmiotem zaskarżonego postępowania było objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Twierdziła, że ustalenie wysokości składek na ubezpieczenia było jedynie konsekwencją rozstrzygnięcia rzeczywistej istoty sporu, który nie dotyczył wysokości składek, lecz ustalenia stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych określanych jako napiwki, a jego rozstrzygnięcie wymagało interpretacji przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, została wszczęta odwołaniem od decyzji wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 4 pkt 9, art. 17 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793), ustalających wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, w którym płatnik tę wysokość zakwestionował.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601), a przeniesienie sprawy na drogę sądową przez odwołanie się od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, między stronami spornych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 r., II UKN 622/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 591 i z dnia 9 września 2010 r., II UK

84/10, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie Sąd nie rozstrzygał o obowiązku objęcia zainteresowanych ubezpieczeniem społecznym, lecz jedynie o powinności zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne we wskazanej wysokości. Nie było sporu, którego przedmiot skarżący określił jako „ustalenie stosunku ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych”. Stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest kategoryzowany ze względu na poszczególne rodzaje przychodów osiąganych przez jego podmioty; powstaje i trwa tylko ze względu na rodzaj działalności będącej źródłem tych przychodów. Zainteresowani zatem, uprzednio objęci obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, podlegali mu z tytułu umowy o pracę w C., co nie było w sprawie sporne. W ramach tego stosunku prawnego płatnika obciążał obowiązek składowy, którego rozmiar Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określił na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1949).

Przedmiot zaskarżonych decyzji kwalifikuje niniejszą sprawę jako sprawę o prawa majątkowe, niebędącą sprawą o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której skarga kasacyjna - stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. - jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2004 r., I UZ 35/04, OSNP 2005 nr 7, poz. 101, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107, z dnia 13 czerwca 2013 r., I UZ 12/13, niepubl. i z dnia 21 marca 2017 r., II UZ 90/16, niepubl.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).